

Nanejvýše bychom mohli nezaujatě říci, že to, co nazýváme ve sportu „styl“, je především známka jedinečného a osobitého talentu, kombinatorika obecných odborných pravidel a opakujících se charakterových rysů (nepředvídatelné zrychlení fotbalisty, zvláštní používání bekhendu u tenisty, atd.). Když se tento talent v souladu s životní zkušeností dokonale převtělí do těla, je veřejnost připravená vytvořit z toho ontologickou kategorii, z jedince se tak stává kolektivní vzor, a mluví se tedy o „Ribéryho stylu“ a jiných - zmíníme-li „styl“ zaobíráme se tedy výkonem na hřišti, ale také osobní historií a psychologií hráče - neboli, co se podle daných indicií předpokládá, že o tom víme, tušíme: těžké dětství Francka Ribéryho v Boulogne-sur-Mer, jasně viditelná jizva v jeho obličeji, atd. „Styl“ se stává klíčem, kterým otevíráme dveře všech sémiologických a estetických významů.

„Tento závěr je jeden z těch, se kterým je styl v rozporu. Agassi, hrající na polovině kurtu s precizní přesností a vražednými akceleracemi, proti Samprasovi, útočníkovi s obávaným servisem, ale který je rovněž velmi dobrý v returnu. Agassi, zářivý a přesvědčivý, proti Samprasovi, který je zdrženlivý ve svém chování, stejně tak jako v držení těla.“

velmi pěkné, B